

[Aksel Larsen.]

Det blev ganske vist opdaget, men må jeg så tillade mig at fortælle den højtærede minister såvel som folketinget, hvad der faktisk skete ved sidste valg, den 22. september 1964.

I en kreds på Fyn, hvor vort partis kandidat havde langt flere stillere end de krævede 25, blev han, efter at fristen var udløbet og listen var indleveret, ringet op af valgbestyrelsens formand, som meddelte ham, at 5 af hans stillere også var opført som stillere for kandidaten fra et andet parti, og da denne kandidat for det andet parti kun havde 25 stillere, strøget mål, og altså ikke ville kunne opstilles, hvis ikke hans 25 stillere blev godkendt, foreslog valgbestyrelsens formand, at vor kandidat gav afkald på de 5. „Må vi stryge dem på Deres anmeldelse, så beholder den anden sine stillere“, sagde han. Og vor kandidat var desværre lidt ukendt med valgloven eller jura og gik med på det i sin godhed.

Vi har undersøgt sagen senere, og de 5 stillere har aldrig givet tilsagn om at være stillere for et andet parti, men det var ikke dokumentfalsk, for navnene var ikke efterskrevet, men var bare skrevet, formodentlig af kandidaten. Den slags kan man altså komme ud for, og jeg synes, det er nødvendigt, at vi fører kontrol her og ser, om stillerne virkelig er villige til at være stillere, og det gælder naturligvis også bestemmelsen, som står under lovforslagets § 1, nr. 5:

„Den, der anbefaler kandidater for flere partier, kan ikke anses som stiller for nogen af kandidaterne.“

Det er ganske givet, at en sådan bestemmelse må vi have i valgloven.

Det er et spørgsmål for mig, om den foreslåede affattelse af bestemmelsen om valg af tilforordnede kan være holdbar over for Københavns kommune; jeg går ud fra, at vi kan overveje det i udvalget. I Københavns kommune skal der bruges så mange tilforordnede vælgere, at det bliver svært at foretage regulære valg som foreskrevet.

I forbindelse med spørgsmålet om brevstemmere og lignende vil jeg, som andre har gjort det, komme ind på spørgsmålet om syge vælgere. Jeg er af den principielle mening, at alle syge vælgere, der på nogen måde har mulighed for subjektivt at deltage i valget, også bør have den fysiske og

tekniske mulighed for det. Jeg ved godt, at bestemmelsen er blevet udvidet i nogen grad, sådan at syge, der er indlagt på hospital, i et vist omfang kan komme til at stemme, men jeg tror, man i de fleste tilfælde uden skade kunne gå videre og lade patienter, der ligger i deres senge, stemme; det kunne vel ske ved hjælp af et skærmbret og uden alt for stort halløj. Jeg mener også, man kunne løse spørgsmålet om, hvorledes de, der ligger syge hjemme, kunne stemme. Hvis det bliver for svært at sende tilforordnede vælgere hjem til dem — det koster jo i bedste fald penge — kunne man efter min mening ordne det på samme måde som i Sverige ved, at man giver de pågældendes ægtefælle — men længere end til ægtefællen kan man ikke gå — fuldmagt til at stemme for den pågældende.

Kredsinddelingen har jeg sagt et par ord om, men lad mig hertil føje, at det forslag, der er stillet, ser nøgternt og fornuftigt ud. Selvfølgelig kunne der være brug for i det hele taget at revidere kredsinddelingen her i landet, men det ved jeg godt er en uendelig stor opgave, så det skal jeg ikke stille forslag om, men jeg ville altså ønske, hvis vi skal have det gennemført, at vi kunne tage os sammen til at få det gennemført endda særdeles hurtigt.

Hvad angår vort forslag om nedsættelse af valgretsaldern til 18 år, er jeg på en måde lidt ked af, men samtidig lidt forundret over, at man imod vort forslag anfører nøjagtig det samme argument, som er blevet anført hver eneste gang, der har været tale om at nedsætte valgretsaldern. Jeg husker det fra dengang valgretsaldern til folketinget var 30 år. Dér havde vi den samme argumentation over hele landet. Man forklarede, at Danmark gik under, hvis yngre folk kom til at vælge. Man nåede da til en aftrapning, først ned til 29, og derefter skulle det gå langsomt ned, men så fik vi påskebegivenhederne i 1920, og det medførte, at man med et brag gik ned til 25. Det hang det på indtil 1953, og da manglede det ikke på advarende stemmer, som sagde: det går ikke an at gå længere ned end til 25, og 21 var der slet ikke tale om. Så måtte vi nøjes med 23, og ganske få år senere var der ingen betænkelighed ved at gå ned til 21 års valgretsalder. Og nu kommer man og hævder, at går vi længere ned, går det galt.